

Můj muž

Vzala jsem si kráječe avokád. Jistě chápete, že moje manželství je jedno velké fiasko. Když jsem manžela poznala, bylo mi devatenáct. Tehdy jsem byla přesvědčena, že nejkrásnějším dnem v životě dívky je ten svatební. Vždy, když jsem viděla nějakou nevěstu, začala jsem posmrkávat dojetím, jako hloupá husa. Nyní mi je třia čtyřicet a nerozvedla jsem se, protože život v osamělosti mi nahání strach.

Je to velmi dobrý muž. Tedy, nebije mě, neutráci naše platy v sázkách, nehází po kočkách na ulici kamením. Jinak je to ale nesnesitelný sobec. Sotva přijde z kanceláře, uloží se na pohovku před televizi. I já se vracím z kanceláře, ale až o dvě hodiny později, naložená jako soumar taškami s nákupem z hypermarketu. Vyzvu jej ať mi pomůže. „Už jdu, odpovídá. Nikdy přímo neodmítne. Já složím všechny tašky a on ještě nezvedl zadek a nehnul se z místa. Jdu do předsíně, křičím na něj, urazím ho, rozhazuji rukama ve vzduchu, zlomím si jeden nehet. On se ani neznepokojuje. Tak si sednu na židli v kuchyni a začnu plakat. Za chvíli se objeví on, v ponožkách. „Co je k večeři?“, zeptá se jeho nejnevinnějším hlasem. Dělán zásobu vzduchu, abych na něj vyhrkla uštěpačný projev, ale on mě zadrží šikovností zrozenou lety praxe. „Už vím, připravím ti takový salát, že si budeš olizovat prsty“, křičí se šibalskou tváří. Ten salát z avokáda a oříšků a jablek, který má tak ráda. Takže se utiším, protože jsem idiotka, i když reptám, pomůžu mu vybrat talíře, ovoce, nožičky a uvážem mu k zádům zástěru, zatímco on udržuje ramena okázale natažené oproti sobě jako by byl chirurg, který právě provádí mistrovskou operaci na otevřeném srdci.

Tak tedy začíná loupat avokáda a já, abych něco dělala, myju a krájím salát, sekám cibuli, louskám a lámu ořechy, přeměňuji dvě jablka na kostičky. Podívám se na něj koutkem oka a on pokračuje v loupání. Způsobem jakým vytahuji brambory, čistím jejich, myju a krájím na tenko. Jak to má rád, беру pánev, přidám olej, zapálím oheň, usmažím nejprve brambory do zlatova a pak také udělám pár vajec. Olej prská a skáče, a protože nemám na sobě zástěru, umažem si olejem náprsenku na halence. Podívám se na něj: on pokračuje neohrožený, klidně zachází se svým avokádem. Tak nešikovný, tak pomalý, a takový zbytečný, že více než by krájel ovoce, si řekl, že mu udělá precizní pitvu. „Jsi nanič“, vrčím na něj. A on se na mě podívá s výrazem zhrzené důstojnosti. „A kromě toho, nedívej se na mě tak!“ Křičím podrážděná. On se zamračí a pomalu si rozváže zástěru. Pak přejde do haly a nechá se klesnout na gauč, oproti televizoru, zatímco si olizuje umaštěnou zelenou vrstvu, kterou zanechal avokádo na jeho prstech. Já vím, že teď prostřím stůl jako každý večer a navečeříme se bez toho, abychom něco řekli.

To nejhorší je, že v našem neúspěchu jako dvojice, sotva jsou boje většího významu jako tyto špinavé domácí konflikty. A není to proto, že mě velmi obtěžuje vzít si na starost domácí práce. Nemám je ráda, ale pokud se musí udělat, tak se udělají. Ne, to co mi ztrpčuje život, je jeho přítomnost. Protože se mi velmi líbí vařit pro mou dceru, například, i když nás bohužel navštěvuje velmi málo, ale přivádí mě do zoufalství sloužit mu. Možná ho nenávidím. Jsou momenty, kdy nesnesu ani jeho způsob, jakým otevírá noviny, vztáhne ramena a zatřese deníkem před sebou předtím, než obrátí stránku, jako kdyby někdo větral kus látky. Už je to mnoho let co se sotva povídáme, není-li o čem diskutovat.

Nebylo to vždy tak. Na začátku bylo všechno jiné. Po nocích studoval rýsování. Snil o tom, že bude architekt. Chtěl být někým. Ba co víc, věřila jsem, že byl někým. Ale nikdy se neodvážil opustit úřad. Nevím, kdy jsem mu přestala věřit, ale vím, že mě zklamal už dávno. Nebyl chytřejší, ani více pracovitější ani více schopný jako já. Také nebyl silný, narážím na vnitřní sílu, například, nesloužil mi na nic, když jsme mysleli, že dcera má meningitidu. A já, abych byla zamilovaná, potřebuji obdivovat toho, kdo má být mým mužem. Zklamal si mě, řekla jsem mu mnohokrát. A on ztichne a pustí se do větrání novin.

Samozřejmě, že i já jsem se možná změnila. Předtím mi život připadal jako místo plné dobrodružství a během nocí, dokud jsem spala, hlava se mi zaplnila šťastnými obrazy: my dva s naší malou dcerou, závidění všemi, on pracující na studiu architektury a závidění všemi, my dva cestující letadlem po polovině světa a závidění všemi. Byly to nehybné obrazy jako ty z obrázkových alb z mého dětství. Pak jsem přestala myslet na tyto věci, protože jsem vždycky byla taková unavená, že jsem usnula, jakmile jsem se uložila. A pak mi uběhla mládí. Přejde jeden den, ve kterém se vzbudíš a řekneš si: tohle je to, z čeho se skládá život. Maličkost.

Podvedla jsem ho za dvou okolností. Se dvěma kolegy z kanceláře. Byla to pohroma. Já jsem prostřednictvím nich hledala lásku a obávám se, že oni pouze hledali mě. Oba byli ženatí. Cítím se směšná. Mezi jedněmi a druhými, mezi těmito věcmi a těmi ostatními, zhoršila se mi povaha. Už od mládí jsem byla veselá. On mi to vždycky říkal: velmi se mi líbí tvoje vitálnost. A od zasnoubení mě volal Cascabelito. Nyní, když na to myslím, možná jsem i já byla pro něj zklamáním, posledně nedělám nic jiného, jako vrčím, protestuji a jsem naštvaná celý den.

Někdy, přesto, se vzbudím brzy ráno, aniž jsem věděla kde. Obklopuje mě temnota, pronásleduje mě závrať, cítím se sama a bezbranná v ohromnosti nepřátelského světa. A tak moje rameno narazí na ochablý a teplý záda. A rytmický zvuk velmi povědomého dýchání mi padne na mé uši jako balzám. Je to on, spí na mé straně, poznávám jeho vůni, jeho dotek, jeho vlažnost. Postupně, temnoty přestávají být temnotami a pokoj se začíná obnovovat kolem mě: stolek, budík, stěna vzadu, olejem umazána halenka, kterou jsem si svlékla včera v noci, a nyní odpočívá na židli. Každodennost ještě jednou vítězí nad prázdňem. Obejmu jeho záda a v polospánku pozoruji, jako svítání klade čáru světla na střechu sousedních domů. V tom případě, pouze v tom případě si řeknu: je to můj muž.

Radka Cigáňová